

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: nezl. J. D. H.**, bytem L. 7, W., Rakouská republika, zast. Ing. M.H., bytem E. K. 133/11, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25.5.2009, č.j.: 570/2042-04b/07 a ze dne 26.5.2009 č.j. 570/2042-08b/07,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 25.5.2009, č.j.: 570/2042-04b/07 a ze dne 26.5.2009 č.j. 570/2042-08b/07, se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.520- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí, kterými žalovaný zamítl jako opožděná jeho odvolání proti rozhodnutí 1/ České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále též ČIŽP) ze dne 20.12.2005, č.j.: 01/OL/18427/05/Mi (dále též **prvoinstanční rozhodnutí „A“**), jímž byl žalobci (resp. jeho právnímu předchůdci) ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), ustanoven opatrovník Josef Myslivec, pracovník České inspekce životního prostředí – OI Praha. Opatrovník byl žalobci ustanoven k hájení práv žalobce v řízení ve věci uložení opatření k nápravě – spočívající v zalesnění celé porostní skupiny 14B₀ na ploše 0,07 ha a vylepšení porostní skupiny 14B₁ na ploše 0,46 ha na lesním pozemku p.p.č. 1301 v k.ú. Soutice (okres Benešov), a rozhodnutí 2/ ČIŽP ze dne 11.4.2005, č.j. 01/OL/6202/05/Mi (dále též **prvoinstanční rozhodnutí „B“**), jímž bylo žalobci (resp. jeho právnímu předchůdci) uloženo opat – spočívající v zalesnění celé porostní skupiny 14B₀ na ploše 0,07 ha a vylepšení porostní skupiny 14B₁ na ploše 0,46 ha na lesním

pozemku p.p.č. 1301 v k.ú. Souitce (okres Benešov) způsobem v rozhodnutí uvedeným, do 31.5.2006.

V podané žalobě žalobce předně tvrdil, že se o existenci rozhodnutí správního orgánu I. stupně dozvěděl náhodně, prostřednictvím svého smluvního zástupce dne 13.11.2006. Dne 20.11.2006 podal žalobce žádost o navrácení lhůty a připojil také odvolání, a to z důvodu, že prvostupňové rozhodnutí mezi tím nabylo již právní moci. Po téměř třech letech žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jeho odvolání jako opožděné.

Žalobce namítal, že napadená rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nezákonná, neboť od počátku nebyly splněny podmínky pro ustanovení jakéhokoli opatrovníka jeho osobě. Žalobce měl a po dobu své nepřítomnosti v ČR má zvoleného smluvního zástupce, kterým je Mgr. M. B., a to již od r. 1996. S uvedeným zástupcem žalobce byl správní orgán I. stupně v kontaktu. Přes výše uvedené při doručování významných rozhodnutí byl tento zástupce nezákonně obejit. Je tak nesporné, že ve smyslu ust. § 16 odst. 4 správního řádu, resp. § 17 odst. 1 tohoto zákona, došlo k poškození práv žalobce. Rozhodnutí měla být správně doručována ve smyslu ust. § 24 odst. 4 správního řádu pouze a jedině jeho zástupci. To se však nestalo. Účinné dle žalobce není ani doručení, o které se pokusila Ing. Novosadová z Městského úřadu ve Vlašimi. I tato osoba totiž věděla a uvedla, že žalobce má svého smluvního zástupce, a to zejména v době, kdy se objevila recidiva jeho onkologického onemocnění.

Tvrdil, že není pravdou, že přípis České inspekce životního prostředí ze dne 28.1.2005, č.j.: 01/OL/1449/05/Mi zůstal ze strany zástupkyně žalobce bez reakce. Zástupkyně žalobce zaslala opakovaně plnou moc prokazující její zmocnění žalobcem v čase jeho nepřítomnosti. Důvody, kterými argumentuje žalovaný při konstatování nicotnosti správního aktu, tak nelze přijmout, neboť nejsou v souladu se skutkovým stavem ani zákonem. Pokud tedy žalovaný tvrdí, že ustanovení opatrovníka nebylo vlastně vůbec nutné a není pro nikoho závazné, nestalo se tak z důvodu smyšleně tvrzeného odmítnutí doručení zásilek samotným žalobcem. Takovéto eventuelní jednání by nemohlo mít samo o sobě žádný právní vliv na právní moc rozhodnutí na základě jeho fiktivního doručení, neboť rozhodnutí určená do vlastních rukou, jakým rozhodnutí ze dne 11.4.2005, č.j.: 01/OL/6202/O5/MI je, mělo být doručeno do vlastních rukou zástupce žalobce dle ust. § 24 odst. 4 správního řádu. To se dodnes nestalo.

Dále uvedl, že volba zástupce účastníkem řízení je primární a má přednost před zastupováním na základě zákona. Ustanovení opatrovníka z řad zaměstnanců správního orgánu, který rozhodnutí vydává, je pak ve smyslu judikatury Ústavního soudu ČR nepřijatelné, neboť lze mít důvod pochybovat o tom, že takováto osoba bude řádně hájit práva opatrovance. I v tomto případě se tak prokázalo, že opatrovník posloužil pouze k doručení písemností a žádné další úkony ve prospěch obrany žalobce nečinil.

Závěrem žalobce poukázal na povrchní vyřízení povinnosti uložené správnímu orgánu, pokud nebylo shledáno odvolání jako důvodné, tedy povinnosti přezkoumat důvody pro mimořádné opravné prostředky. Konstatoval, že správní orgány celou věc vnímají tendenčně, oba v jisté shodě a nikdy se věcně nezabývaly zaviněním žalobce z údajných protiprávních přestupků. Žalobce předložil v rámci četných podání správním orgánům nesčetně podnětů a důkazů, které svědčí zcela objektivně o jeho nevině, a to i včetně znaleckých posouzení a závěrů soudů, kteří žádné poškození životního prostředí nekonstatovali. Přesto všechno se žalobce nemůže dočkat nápravy, neboť je mu ze strany těchto orgánů odmítáno spravedlivé řešení a správní orgány pokračují v nuceném výkonu likvidačních pokut, které uložily ve výši

téměř 9.000.000,- Kč celkem, aniž by podstata celého jeho nemovitého majetku žalobce této sumy vůbec dosáhla. Žalobce vnímá jednání žalovaných jako nedůvodné bezprávi.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadená rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále uvedl, že pro posouzení projednávané věci je rozhodující to, zda předmětná odvolání byla podána opožděně, či nikoli. V žalobou napadených rozhodnutích řešil žalovaný jako klíčovou právě tuto otázku. Tvrdil, že žalobce své žalobní námitky nesměruje proti té skutečnosti, že jeho odvolání bylo zamítnuto jako opožděné, tzn. proti úvaze žalovaného o opožděnosti podaného odvolání. Jeho námitky jsou svou podstatou totožné s námitkami uvedenými v opožděném odvolání a s ohledem na charakter napadených rozhodnutí tedy zcela bezpředmětné. Žalobce tak napadá rozhodnutí žalovaného v rozsahu, jenž se zcela míjí s důvody tohoto správního rozhodnutí. Z uvedeného důvodu nemůže být úspěšný. I kdyby jím tvrzené žalobní body byly důvodné, neměl by takový závěr žádný vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí, neboť skutečné důvody napadeného rozhodnutí zůstaly nedotčeny. Žalobní body nesměřují proti závěrům žalovaného o opožděnosti podání odvolání žalobce, tedy proti rozhodovacím důvodům. Dle žalovaného vzhledem k tomu, že žaloba směřuje proti rozhodnutím, jimiž žalovaný zamítl žalobcova odvolání jako opožděná, mohou námitky žalobce směřovat toliko proti úvaze žalovaného o opožděnosti podaného odvolání, nikoli proti tomu, jak věc posoudil po věcné a právní stránce orgán I. stupně. Protože však žalobce proti důvodům rozhodnutí žalovaného v žalobě vůbec nebrojí, je tato žaloba podle žalovaného bezpředmětná a nedůvodná.

Dále uvedl, že námitkami žalobce, uplatněnými v podaném odvolání, se žalovaný v rámci odvolacího řízení z důvodu opožděnosti uplatněného odvolání nezabýval. Žalovaný se ale současně řádně zabýval tím, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání napadeného rozhodnutí orgánem I. stupně v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Následně žalovaný dospěl k závěru, že důvody pro aplikaci těchto mimořádných opravných prostředků zde nejsou, neboť prvostupňová rozhodnutí byla orgánem I. stupně vydána v plném souladu se zákonem. K tomu žalovaný odkázal na žalobou napadená rozhodnutí.

Uzavřel, že pokud žalobce namítal „*povrchnost vyřízení povinnosti přezkoumat důvody pro mimořádné opravné prostředky*“ pak tato námitka směřuje proti úvaze, respektive rozhodnutí žalovaného, které je podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. vyloučeno z přezkoumání soudem a na které není právní nárok.

Soud po přezkoumání rozhodnutí, jakož i řízení, která předcházela jejich vydání, v mezích žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadených rozhodnutí, ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 30.8.2012, č.j. 9 Ca 239/2009-52, v právní moci dne 2.10.2012 a rozsudkem ze dne 30.8.2012, č.j. 9 Ca 243/2009-51, v právní moci dne 2.10.2012 tak, že žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodů uvedených níže.

V kasační stížnosti proti těmto rozsudkům žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce zemřel ještě před vyhlášením napadených rozsudků a navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále též NSS) rozsudky Městského soudu v Praze (dále též MS) z tohoto důvodu, jakož i dalších důvodů uvedených v kasační stížnosti, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

NSS rozsudky ze dne 13.3.2013, č.j. 7 As 162/2012-47 a č.j. 7 As159/2012-46 oba rozsudky MS pro uvedenou procesní vadu zrušil a věc vrátil MS k dalšímu řízení.

MS usneseními ze dne 22.5.2013, č.j. 9 A 68/2013-82 a č.j. 9 A 69/2013-81 rozhodl o právním nástupnictví na straně žalobce tak, že nadále bude jednáno s nezl. J. D. H., jediným dědicem po zemřelém žalobci.

Při ústním jednání dne 9.10.2013 soud obě žaloby spojil, neboť spolu skutkově a právně souvisí, věc je nadále vedena pod sp. zn. 9 A 68/2013.

Soud znovu přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která předcházela jejich vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadených rozhodnutí, a neshledal důvod se od původních rozhodnutí odchýlit.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 16 odst. 2 správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka také účastníku řízení, jehož pobyt není znám nebo jemuž se nepodařilo doručit písemnost na známou adresu v cizině a který si neustanovil zástupce, jakož i účastníku řízení, který je stížen duševní nebo jinou poruchou, pro kterou nemůže v řízení jednat, a nemá zákonného zástupce.

Podle ust. § 17 odst. 4 správního řádu zmocnění k zastupování je třeba prokázat písemnou plnou mocí nebo plnou mocí prohlášenou do protokolu. Správní orgán může v nepochybných případech od průkazu plnou mocí upustit.

Podle ust. § 24 odst. 4 správního řádu má-li účastník řízení, který se zdržuje v cizině nebo tam má sídlo, opatrovníka anebo zástupce v tuzemsku, doručí se písemnost tomuto opatrovníku nebo zástupci.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Soud přisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého jsou napadená rozhodnutí nezákonná. Předně pro posouzení otázky, zda byla odvolání žalobce proti prvoinstančním rozhodnutím podána opožděně, je nezbytné postavit najisto, zda byla tato rozhodnutí žalobci řádně doručena a případně, kdy se tak stalo. Teprve tehdy totiž mohla započít a případně i uplynout lhůta k podání odvolání. Zodpovězení této otázky je v projednávaném případě podmíněno zjištěním, zda byl naplněn zákonný důvod pro ustanovení opatrovníka žalobci, či nikoliv. Jestliže totiž nebyly splněny podmínky k tomu, aby správní orgán žalobci ustanovil opatrovníka, nemohla být ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně doručena prostřednictvím veřejné vyhlášky a běh lhůty k podání odvolání nemohl započít.

Ve smyslu ust. § 16 odst. 2 správního řádu byl správní orgán oprávněn ustanovit účastníku řízení opatrovníka mj. v případě kdy se účastníku řízení nepodařilo doručit na známou adresu v cizině a který si neustanovil zástupce. V projednávaném případě je podstatou sporu mezi účastníky řízení otázka, zda byl žalobce ve správním řízení zastoupen Mgr. M. B., či nikoliv. K uvedené otázce z obsahu správních spisů vyplynulo, že žádostí ze dne 28.1.2005, zn.: 01/OL/1449/05/Mi, vyřizuje Ing. J. M., se správní orgán I. stupně obrátil na Mgr. M. B. s žádostí o zaslání plné moci, na základě které přebírá korespondenci za žalobce. Správní spis neobsahuje žádný podklad, že by Mgr. M. B. na tuto žádost reagovala. Tvrzení žalobce, že plná moc byla správnímu orgánu I. stupně opakovaně zaslána, nelze

přisvědčit ani na základě žalobcem předloženého podání Mgr. M. B. ze dne 14.2.2005. Toto podání totiž není opatřeno podacím razítkem správního orgánu I. stupně. Žalobce rovněž soudu nepředložil podací lístek, který by dokládal, že předmětné podání bylo předáno k poštovní přepravě. Žalobce tak nikterak neprokázal, že by písemnost ze dne 14.2.2005 byla správnímu orgánu I. stupně doručena.

Tvrzení, že žalobce měl po dobu své nepřítomnosti v ČR zvoleného zástupce, žalobce dále prokazoval zápisem z jednání ze dne 24.2.2005, sepsaným odborem životního prostředí, Městského úřadu Vlašim, a protokolem ze dne 24.2.2005, sepsaným stejným správním orgánem jako reakci na vedení správního řízení ve věci poškození životního prostředí. Ze zápisu ze dne 24.2.2005 vyplynulo, že se jednání mj. zúčastnil žalobce, Mgr. M. B., která je v zápisu uvedena jako zástupkyně žalobce, a rovněž pracovník správního orgánu I. stupně Ing. M. Z obsahu zápisu je zřejmé, že žalobce byl upozorněn na nežádoucí stav v jeho lese. Konkrétně ze zápisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně prostřednictvím Ing. M. upozornil žalobce na množení kůrovce. Ing. M. v rámci svého vyjádření do zápisu mj. uvedl, že mu bylo p. B. oznámeno během telefonního rozhovoru dne 27.1.2005, který se měl striktně týkat řešené problematiky v lesích, že je právní zástupkyní žalobce. Uvedený zápis opatřili podpisy Ing. M. a Mgr. B. Ze zápisu Městského úřadu Vlašim, odboru životního prostředí ze dne 24.2.2005 je dle názoru soudu bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že správní orgán I. stupně věděl, respektive musel vědět, že žalobce má zvoleného právního zástupce. Tímto právním zástupcem byla Mgr. M. B., která se účastnila jednání na Městském úřadu ve Vlašimi a s níž správní orgán I. stupně rovněž komunikoval. Tvrzení žalovaného o tom, že správní orgán I. stupně nebyl vůbec informován o zmocnění k zastupování, tak nemá podklad v tomto zápise.

Výše uvedené tvrzení žalovaného ostatně nemá oporu ani v přípisu Městského úřadu Vlašim, odboru životního prostředí ze dne 3.5.2005, č.j.: 1665/2005 No-221, označeného jako „Oznámení o nepřevzetí zásilky“. V uvedeném oznámení bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že se dne 11.4.2005 kolem 12 hodiny dostavil na Městský úřad Vlašim, odbor životního prostředí žalobce se svou zástupkyní Mgr. M. B. Během této návštěvy žalobce odmítl převzít mj. rozhodnutí o uložení sankce z důvodu že bude hospitalizován v nemocnici. I z tohoto sdělení adresovaného správnímu orgánu I. stupně tak vyplývá, že žalobce měl zmocněnou zástupkyni. Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že se uvedený přípis týkal jiných řízení, neboť tato správní řízení byla správním orgánem I. stupně vedena s žalobcem ve stejném období.

Vzhledem k tomu, že ze zápisu z jednání se žalobcem ze dne 24.2.2005, sepsaným odborem životního prostředí, Městského úřadu Vlašim a z oznámení Městského úřadu Vlašim, odboru životního prostředí ze dne 3.5.2005, č.j.: 1665/2005 No-221, o nepřevzetí zásilky, je nesporné, že žalobce měl zmocněného zástupce, přičemž tato skutečnost byla správnímu orgánu I. stupně známa, neboť se správní orgán I. stupně (prostřednictvím Ing. M.) účastnil jednání konaného dne 24.2.2005 a oznámení o nepřevzetí zásilky je určeno právě správnímu orgánu I. stupně, soud shledal, že v projednávaném případě nebyly splněny podmínky ust. § 16 odst. 2 správního řádu nezbytné pro to, aby správní orgán I. stupně žalobci ustanovil opatrovníka (prvoinstanční rozhodnutí A). Naopak na základě těchto listin má soud za to, že správní orgán I. stupně mohl ve smyslu ust. § 17 odst. 4 správního řádu od průkazu plné moci upustit. Mgr. B. vystupovala za současné přítomnosti žalobce a správního orgánu I. stupně jako zástupkyně žalobce ve věci jeho lesních pozemků. Žalobcem ani správním orgánem I. stupně pak postavení Mgr. B. během jednání konaného dne 24.2.2005 nebylo zpochybňováno. Podmínky nezbytné k ustanovení opatrovníka žalobci správním orgánem nebyly splněny, proto nemohlo být rozhodnutí o ustanovení opatrovníka žalobci

řádně doručeno prostřednictvím veřejné vyhlášky. Běh lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o ustanovení opatrovníka tak vůbec nezapočal. Za této situace tak lhůta k podání odvolání nemohla uplynout a odvolání žalobce nemohlo být žalovaným zamítnuto pro opožděnost.

K obdobnému závěru soud dospěl i ve věci prvoinstančního rozhodnutí B. Žalobce měl ve správním řízení o uložení opatření k nápravě zmocněnou zástupkyni a rozhodnutí tak mělo být doručováno výhradně jí. Ve spisovém materiálu, který žalovaný předložil, přitom není doklad o doručení tohoto rozhodnutí zástupkyni žalobce a podle obsahu spisu správní orgán prvního stupně této zástupkyni své rozhodnutí vůbec nedoručoval. Jeho rozhodnutí o uložení opatření k nápravě tak nemohlo nabýt právní moci, nemohl začít běh lhůty pro podání odvolání, tedy lhůta pro jeho podání nemohla uplynout a odvolání žalobce nemohlo být žalovaným zamítnuto pro opožděnost.

Závěrem soud poukazuje na již ustálenou judikaturu Ústavního soudu, např. nález ze dne 29.5.2012, II. ÚS 1143/12, ve kterém tento soud k osobě opatrovníka připomenul „že je třeba jej hledat především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, resp. těch, jež jsou schopny skutečně reprezentovat zájmy účastníka (sp. zn. I. ÚS 559/2000). Při ustanovení opatrovníka je nutno přísně vážit, aby nedošlo ke kolizi zájmů zástupce a zastoupeného. Nelze totiž očekávat, že podřízený pracovník - zaměstnanec ČTÚ jako opatrovník účastníka řízení ve věci řešené tímtož orgánem bude brojit proti jeho postupu a rozhodnutí (sp. zn. II. ÚS 629/04). Je tedy zásadně nevhodné, pokud je opatrovníkem účastníka řízení ustanovena osoba podřízená orgánu veřejné moci, který vede řízení, a to právě s ohledem na z toho plynoucí konflikt mezi povinnostmi vůči zaměstnavateli a vůči účastníkovi řízení. Skutečnost, že v souzené věci opatrovník nepodal opravný prostředek proti rozhodnutí napadenému ústavní stížností, je tedy nutné vidět právě ve světle tohoto konfliktu zájmů. Z hlediska dosažení ústavněprávní maximy rovnosti účastníků řízení tak Ústavní soud odmítá, aby orgány veřejné moci hledaly opatrovníky v řadách svých zaměstnanců, byť by jejich odborná erudice byla nezpochybnitelná“.

Vzhledem ke shora uvedenému soud podle ust. § 78 odst. 1,4 s.ř.s. zrušil napadená rozhodnutí pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, který je právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem do doby úmrtí původního žalobce. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb. v rozhodném znění, částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a částkou 960,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 7.760,- Kč, za dvě věci celkem 15.520,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. října 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.